

Σκέψεις και προβληματισμοί για μία περίεργη ερώτηση και μια περίεργη συναυλία του **Μιχάλη Παπαμακάρου**

Το διήμερο των εκδηλώσεων για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τους Χρυσανγίτες άφησε ποικίλες και διαφορετικού χαρακτήρα εντυπώσεις. Ειδικά η συναυλία στο Σύνταγμα ξεσήκωσε έντονες αντιπαραθέσεις στα social media και στις τάξεις του κοινού που συμμετείχε.

Παρακολουθώντας τη συναυλία του Συντάγματος, όντως σου δημιουργούνταν το ερώτημα αν ο Φύσσας έπεσε θύμα από τα χέρια των φασιστών ή αν **όλοι εμείς ξαφνικά κληθήκαμε να ζήσουμε σε ένα παράλληλο σύμπαν, όπου οι φασίστες μαχαιοβγάλτες είναι «παρασυρμένα παιδιά», που τους λείπει αγάπη, στοργή και προδέρμ, που έλεγε κάποτε και η γνωστή διαφήμιση...** Ήταν τέτοια η προσπάθεια των συντελεστών του «Δεν Ξεχνάμε» να αποτρέψουν κάθε μαχητική αντιφασιστική εκδήλωση, που καταντούσε τραγελαφική και αστεία. Μόνο το «Ο Ιησούς σώζει» δεν ακούσαμε από το μικρόφωνο των

διοργανωτών, οι οποίοι σε μια μεταμοντέρνα διάσταση αναβίωσης του κινήματος των «λουλουδιών» και του «η αγάπη είναι για όλο τον κόσμο» προσπαθούσαν εις μάτην να περάσουν τη δική τους, για να λέμε και τα πράγματα με το όνομα τους, γραμμή στο κατά βάση νεανικό και αντιφασιστικό πλήθος, που παρακολουθούσε τη συναυλία. Η και καλά «απολιτική» προσέγγιση της «ομοψυχίας», της «ειρήνης» και του «Ξυπνήστε (και μορφώστε) τους Ναζί», οι οποίοι βέβαια σκοτώνουν μετανάστες και νεολαίους στον ξύπνιο τους και καθόλου στον ύπνο τους, αποτελεί και αυτή με τη σειρά της πολιτική τοποθέτηση. Την τοποθέτηση που διστάζει να πάρει θέση και να διαλέξει μεριά, όπως λέει και το hip hop κομμάτι του συγκροτήματος των Φράξια.

Είναι γεγονός ότι όλα τα πολιτικά και ιδεολογικά ρεύματα αναγεννιούνται και επανεμφανίζονται στην εποχή μας. Σε αυτό το πλαίσιο επανεμφανίζεται και το ρεύμα ενός αφελούς πασιφισμού που δεν διακρίνει δυνάμεις και πλευρές, αδυνατώντας να δει κάθε φορά, ποιος είναι ο επιτιθέμενος και ποιος ο αμυνόμενος. Αντιμετωπίζοντας ισότιμα τη «βία από όπου και αν προέρχεται» αναπαράγει το κυρίαρχο δόγμα των κυβερνήσεων και των ΜΜΕ και καταλήγει να βάζει στο ίδιο τσουβάλι το μαχαίρι του φασίστα με την λαϊκή αυτοάμυνα και την αντί-βία του μαζικού κινήματος, τον Ισραηλινό στρατό με τους αγωνιστές της Ιντιφάντα και έτσι να καλεί γενικά σε ειρήνη. «1-2-3 παγκόσμια εκχειρία» ζητούσαν τα παιδιά, αλλά ίσως ένα τηλέφωνο κλήσης για εκχειρία στα στελέχη του φασιστικού δεξιού τομέα στην Ουκρανία που καίει ανθρώπους ζωντανούς στα κτίρια των συνδικάτων, κρεμάει αντιφασίστες και επιδίδεται σε ομαδικούς βιασμούς να τους δίδασκε κάποια πράγματα....

Τελικά από αυτήν την «ισονομία» κερδισμένος βγαίνει ο φασίστας, ο οποίος νομιμοποιείται αφού «και οι άλλοι τα ίδια κάνουν». Δεν υποστηρίζω ότι τα παιδιά του «Δεν Ξεχνάμε» είχαν ή έχουν τέτοιες προθέσεις, ωστόσο η λογική τους καταλήγει σε τέτοιους δρόμους. Αυτό βέβαια σε καμιά περίπτωση δεν δικαιολογεί την καφρίλα που κρύβεται κάτω από το μανδύα της «αντιεξουσίας» ή του «αναρχισμού», η οποία οδηγεί κάποιους και καλά macho «αντιφασίστες» να σπάνε μικροφωνικές και να βρίζουν ή να προπηλακίζουν κόσμο. Το πιο πιθανό από όλη αυτή την «ωραία ατμόσφαιρα» είναι να μας βλέπουν οι φασίστες και να γελάνε....

Πραγματικά όμως γιατί κάποια τμήματα του αντιφασιστικού κινήματος ξεπλάγησαν και αγανάκτησαν από τη «γραμμή» των διοργανωτών της συναυλίας του Συντάγματος; Δεν ήταν γνωστά από τον Ιούλιο τα χαρακτηριστικά και ο προσανατολισμός αυτής της πρωτοβουλίας για πολύχρωμα μπαλόνια και «no political»; Ένα άλλο βέβαια τμήμα του αντιφασιστικού κινήματος επέλεξε να προσκολληθεί στο «Δεν

Ξεχνάμε», έτσι χωρίς καμιά κριτική, έστω και συναγωνιστική και να βγάζει ανακοινώσεις, βαφτίζοντας το κρέας ψάρι όσο αφορά τη συναυλία στο Σύνταγμα.

Αλήθεια δεν έκανε σε κανένα εντύπωση η απουσία πολλών συγκροτημάτων, ειδικά από το χώρο του hip hop, αλλά όχι μόνο, από τη συναυλία του Συντάγματος; Γιατί δεν συμμετείχαν λόγω χάρη οι Social Waste, οι Mea Culpa, οι Φράξια, οι επανασυνδεόμενοι Βαβυλώνα, οι Ψυχόδραμα, οι Active Member και τόσοι άλλοι, μένοντας μόνο στο χώρο της Hip hop σκηνής; Καλέστηκαν και δεν πήγαν; Δεν καλέστηκαν; Χωρίς να γνωρίζω τα παρασκήνια του σχεδιασμού της συγκεκριμένης συναυλίας παίρνω το ρίσκο να υποστηρίξω ότι πιθανόν να έγιναν και τα δύο, καθώς οι προαναφερόμενοι και δεκάδες άλλοι δεν «έκαναν» για το χαρακτήρα της συναυλίας και αυτό το ήξεραν και οι διοργανωτές και τα συγκροτήματα. Αυτό είναι κάτι που πρέπει να σημειωθεί γιατί σε πολύ κόσμο μπορεί να μείνει η λαθεμένη εντύπωση ότι τα ονόματα που συμμετείχαν είναι ας πούμε οι εκφραστές της σύγχρονης αντιφασιστικής ή πολιτικοποιημένης τραγουδοποιίας. Κάποιοι λίγοι βέβαια από τους συμμετέχοντες είναι, αλλά σε γενικές γραμμές για το συγκεκριμένο ισχύει η λαϊκή παροιμία «αλλού τα κακαρίσματα και αλλού γεννάν οι κότες».

Ο αναγνώστης και η αναγνώστρια που τυχόν θέλει να ψάξει το θέμα λίγο παραπάνω, ας ρίξει μια ματιά στο [μικρό αφιέρωμα μας για το σύγχρονο εγχώριο αντιφασιστικό τραγούδι](#). Αλλά πέρα από αυτό, όσοι από τους συμμετέχοντες καλλιτέχνες πιστεύουν ότι σε μια χώρα, που η πλειοψηφία της γίνεται θύμα ενός κοινωνικού πόλεμου, αρκετές φορές και πραγματικού αν κανείς σταθεί στη βαρβαρότητα της αστυνομίας και των φασιστών στους δρόμους, θα πορεύεται για πολύ με αγάπες και λουλούδια μην τυχόν και στεναχωρήσει το ανύπαρκτο «εθνικό ακροατήριο», είναι βαθιά γελασμένοι.

Είναι, επίσης, τυχαίο ότι η πρωτοβουλία «Δεν Ξεχνάμε» αγκαλιάστηκε από κανάλια σαν το Mega και άλλα, τη στιγμή που δεν ακούγονταν και δεν γράφονταν κουβέντα για τα δύο φεστιβάλ που διοργάνωσε ο αντιφασιστικός συντονισμός Κερατσινίου-Περάματος για τον Φύσσα; Αυτοί κατάλαβαν ότι υπάρχει μια ευκαιρία να καπελωθεί το αντιφασιστικό κίνημα και οι ποιο μαχητικές τάσεις του και να ευνοηχιστεί ειδικά η αναδυόμενη αντιφασιστική συνείδηση χιλιάδων μαθητών, από μια απολιτίκ γραμμή, η οποία είναι τόσο απολιτίκ τελικά όσο και το «Ποτάμι» του Σταύρου Θεοδωράκη. Που τον θυμηθήκαμε αυτόν; Αν δεν μας απατά η μνήμη μας, η τελευταία μεγάλη του δημοσιογραφική επιτυχία ήταν οι δύο εκπομπές του για τον Φύσσα. Μετά, ως «ουδέτερος» και «ανεξάρτητος» και αυτός, ηγήθηκε κόμματος με τα γνωστά χαρακτηριστικά. Αλλά για να μείνουμε στον Πειραιά, και να θυμηθούμε τους **φίλαθλους του Ολυμπιακού με το no politica** στις εξέδρες, έτσι φτάσαμε στο σημείο να αλωνίζουν οι φασίστες στο Καραϊσκάκη και να βλέπουμε σήμερα τον Μαρινάκη στην ουσία δήμαρχο Πειραιά; Αλλά προς θεού No political...

Θα μου πεις, ρε αδερφέ εδώ κοτζάμ αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης, που είναι και αριστερή άλλωστε, πρότεινε ένα πρόγραμμα «υπέρ απόρων και πτωχών ημών», τι περίμενες

από μια παρέα παιδιών; Σωστό και αυτό, αλλά πρέπει κάποια στιγμή να τελειώνει η αθωότητα σε αυτήν τη χώρα. Ίσως από την άλλη οι συντελεστές του Δεν Ξεχνάμε να μην θέλουν να «ρίξουν λάδι στη φωτιά», να μην συμβάλλουν σε λογικές βίας και βεντέτας, ειδικά σε κόσμο μικρότερων ηλικιών. Ωστόσο από αυτό που κινδυνεύουν περισσότερο οι πιτσιρικάδες είναι να μην μπορούν να διακρίνουν το πραγματικό φασιστικό τέρας και να γίνουν, κάποιοι από αυτούς, τα επόμενα θύματα του.

Η αλήθεια είναι ότι η πρωτοβουλία «Δεν Ξεχνάμε» ήταν σαν να προσπαθούσε να κάνει το αντίθετο από αυτό που δηλώνει ο τίτλος της. Να ξεχάσουμε δηλαδή ότι τον Παύλο τον σκότωσαν οι φασίστες, όχι σε μια κακιά στιγμή, ούτε σε έναν καυγά που «ανάψανε τα αίματα και έγινε το κακό», αλλά σε μια ενέργεια στο πλαίσιο της τακτικής τους για κυριαρχία στο δρόμο και εξόντωση του «άλλου», του «αντίπαλου» του «διαφορετικού». Μιλάμε δηλαδή για μια κατεξοχήν πολιτική δολοφονία. «Για μια πολιτική δολοφονία επιβάλλεται να μιλάμε πολιτικά», δήλωσαν, και σωστά, πρόσφατα οι Social Waste σε συνέντευξη τους στο hit&Run, με αφορμή την τραγική επέτειο. Η αντίφαση είναι ότι αρκετοί από τους συντελεστές του «Δεν Ξεχνάμε», στο πλαίσιο του Rap Monsters festival, του θεσμού κληρονομιά που άφησε ο Παύλος και προετοιμάζουν στο επόμενο διάστημα οι φίλοι του, έχουν απευθυνθεί σε ονόματα όπως η Kenny Arkana και ο Immortal Technique. Θα άξιζε τον κόπο να κάνουν μια συζήτηση με τους συγκεκριμένους για το πώς αντιμετωπίζουν αυτοί τέτοιες καταστάσεις.

Τελικά σε ποιόν ανήκει ο Παύλος; Ήταν ο Παύλος αντιφασίστας, αναρχικός, αριστερός; Όχι, με την έννοια που έχουν αυτές οι ταυτότητες δεν ήταν. Σε αυτό έχουν δίκιο οι γονείς του και οι φίλοι του και είναι γεγονός ότι ούτε σε αυτήν την περίπτωση αποφεύχθηκαν οι υπερβολές και τα «βαφτίσια» που χαρακτηρίζουν τους χώρους της αριστεράς και των αναρχικών. Ας μην ξεχνάμε τι γράφονταν τις επόμενες ημέρες από τη δολοφονία του. Ο Παύλος ήταν ένας μάγκας με την καλή έννοια, της λεβεντιάς, της ανθρωπιάς και του θάρρους. Ένα εργατόπαιδο, μουσικός του δρόμου, που νοιάζονταν για τους αδύναμους και προσπαθούσε να τους βοηθήσει. Γιατί είχε στοχοποιηθεί τόσο πολύ από τους φασίστες; Για όλα αυτά και επειδή τους έδειχνε ότι «δεν μασάει», δεν τους φοβάται. Ίσως και για κείνο το τραγούδι από τα Ηλιοκαψίματα, το Γάμα τους. Ακούστε το και θα καταλάβετε. Αυτός ήταν ο Παύλος, αλλά από τη στιγμή που έπεσε νεκρός από το μαχαίρι του Χρυσανγίτη Ρουπακιά, έπαψε να είναι ο Παύλος που όλοι ήξεραν πριν και έγινε το πρόσωπο και το σύμβολο της μεγαλύτερης έκρηξης που γνώρισε το αντιφασιστικό κίνημα τα τελευταία χρόνια. Έγινε διεθνές σύμβολο κατά του φασισμού. Αυτός ο Παύλος «ανήκει» στο αντιφασιστικό κίνημα του ελληνικού λαού και όχι μόνο. Σε αυτό το κίνημα που έχει τους μπαχαλάκηδες και τους θεωρητικούς του, τους οργανωτές και τους καλλιτέχνες του, τις

αδυναμίες και τις ανεπάρκειες του, τις εξάρσεις και τις υφέσεις του. Αλλά ότι στραβό, κουτσό και ανάποδο και αν έχει, ένα είναι σαφές. Είναι ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ! Όχι «αγάπες και λουλούδια». Αυτό όσο γρηγορότερα το καταλάβουμε όλοι, τόσο το καλύτερο για μας. Αλλιώς οι φασίστες δεν θα γελάνε μόνο μαζί μας ...

Πηγή: toperiodiko.gr